

ΡΑΛΛΕΙΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΘΗΛΕΩΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

17 Νοεμβρίου 2011 Τριάντα οκτώ χρόνια μετά...

Συμμετείχαν:

Θεατρικό: Γκλάβα Ελένη, Αργυροπούλου Ευγενία, Ματθαίου Ζωή, Δρόσου Κέλλυ, Βουρλάκου Φωτεινή, Μέλιου Εμμανουέλα, Κυριακοπούλου Εμμανουέλα, Γεράνη Ειρήνη, Μαυράκη Αναστασία

Απαγγελία ποιημάτων: Πουλημενέα Ευτυχία, Σουνίου Αλεξάνδρα, Πανουριά Όλγα, Γεωργατσέλλου Δέσποινα, Βέλλιου Νατάσα.

Απαγγελία από το χορό: Παραγιάνη Μαριλένα, Μεταξά Αφροδίτη, Δαμίγου Εύα, Κουράκου Έφη, Κατωπόδη Ασπασία, Ψαράκου Σταυρούλα, Τσάπελ Μίνα.

Συντονισμός εκδήλωσης:

Αραθύμου Αικατερίνη, Θρασύβουλος Μαραγκόζογλου

Διεύθυνση χορωδίας:

Τσαγκαράκη Ελένη.

Την **πολύτιμη βοήθεια** τους προσέφεραν οι μαθήτριες :

Ασημακοπούλου Γεωργία, Βασιλάκου Σοφία, Βοσκάκη Κατερίνα, Δαβράδου Βαλέρια, Καλλιντεράκη Θεανώ, Καρατζομπάνη Χριστιάνα, Κατσιβαρδέλου Αντωνία, Κοντοπούλου Παναγιώτα, Κουγιουμιτζή Χρύσα , Κωστακόντη Σοφία, Λιουδάκη Έμη, Μιχαλοπούλου Ελένη, Μπάτζβα Δανάη, Νισυρραίου Χριστιάνα, Ντάκου Ηλέκτρα, Παραγιάννη Μαριλένα, Τσέπα Ανθία, Ψαράκου Σταυρούλα

Τρέχω. Γύρω μου αναρχία, καπνός και αίμα. Η Ελλάδα πεθαίνει και εγώ τρέχω. Τρέχω για ιδανικά. Τρέχω μέσα στα λουλούδια και τις μολότοφ. Πάλι λουλούδια. Και τότε οι φοιτητές με λουλούδια ρεναν τους στρατιώτες. Τότε δικτατορία τώρα δημοκρατία. Ποια άραγε η διαφορά Καπνός και αίμα που ακόμα κυλάει. Η Αθήνα καίγεται και εγώ τρέχω. Και παιδιά τρέχουν, και μισθωτοί και συνταξιούχοι. Καθήκον μας η ελευθερία στόχος μας η δημοκρατία.

Κάποτε ήταν ανάποδα. Οι αστυνομικοί και οι στρατιώτες. Ποια η διαφορά στα μάτια μου; Τότε μας σκότωσαν για ιδέες άπιαστες και ιδανικά ουτοπικά. Τώρα οι ιδέες πέθαναν και τα ιδανικά βάφτηκαν κόκκινα. Ξένη κατοχή περάσανε. Ξένη κατοχή ζούμε. Για δικαιώματα πέθαναν, για μια καλύτερη ζωή. Άραγε τα κέρδισαν ε; Έστω και για λίγο ήμασαν άραγε ποτέ ελεύθεροι; Μια ψευδαίσθηση ήταν και διαλύθηκε. Έσπασε σαν τα μάρμαρα που έγιναν όπλα. Χάθηκε σαν τη δημοκρατία. Δάκρυσε σαν τις μανάδες που έχουν νηστικά παιδιά.

Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία.

Θυμάμαι τις γιορτές του Πολυτεχνείου. Βαριόμουν. Θεωρούσα τα συναισθήματα αυτά ξεπερασμένα. Τα αιτήματα αυτών κεκτημένα χρόνων. Και τώρα πέφτω. Πέφτω από τα σύννεφα καθώς δεν είμαι ελεύθερη. Πέφτω από την πείνα γιατί δεν έχουμε ψωμί. Πέφτω γιατί δεν ξέρω να σηκώνομαι, δεν θέλανε να μάθω. Πέφτω από τη σφαίρα και θυμάμαι στρατιώτες. Δεν θα επιτεθούν στους φοιτητές, απλώς θα σπάσουν την πύλη και θα τους συλλάβουν. Οι αστυνομικοί δεν θα χρησιμοποιήσουν σφαίρες παρά μόνο πλαστικές. Όσοι δεν χτυπούν δεν θα χτυπηθούν. Πέφτω πάνω στα λουλούδια του τότε και του τώρα. Ποια η διαφορά;

Άννα Μαρία Οικονόμου (Γ3)

Ήταν μια πολύ σκληρή θυσία έτσι; Ποιος από εσάς θα το φανταζόταν ότι στα βιβλία της Ιστορίας, λίγες σελίδες μετά την επανάσταση του '40 θα βρισκόσασταν εσείς;

Κι όμως... θυμίζετε σε εμάς, τους νέους, που σας καταλαβαίνουμε περισσότερο απ' όλους, τι θα πει ελευθερία, τι θα πει δημοκρατία, μα πάνω απ' όλα τι θα πει να πεθαίνεις για την πατρίδα σου. Κι εμείς νέοι είμαστε και εμείς ελευθερία ζητάμε. Όλοι μας ζούμε μέσα σε μια κρυστάλινη σφαίρα που ακούει στο όνομα Γη. Μας έφτιαξε ο Θεός και μας έχει παγιδέψει εκεί περιμένοντας να δει πώς θα αλληλεπιδράσουμε.

Συμπέρασμα; όσο περνάνε τα χρόνια οι άνθρωποι συνεχίζουν και τρώγονται σαν τα σκυλιά, χύνουν αίμα για να είναι αυτοί κυρίαρχοι. Ναι, δεν σας διηγούμαι τη δική σας δικτατορία που τη ζήσατε.... ή μάλλον πεθάνατε για αυτή..... σας διηγούμαι τη δική μας

Να σας πω λοιπόν ότι και σήμερα έχουμε πόλεμο στην Ελλάδα με λιγότερο χυμένο αίμα και τον άνθρωπο να εκμεταλεύεται άλλη μια φορά τη λέξη ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ! Μα τώρα πια..... βλέπουμε τα έργα σας γι' αυτές τις τρεις λέξεις που χάσατε τη ζωή σας να καταρρέουν σαν ένας πύργος από τραπουλόχαρτα.... Βέβαια ακόμα στέκονται δύο τελευταία φύλλα και είναι ζήτημα χρόνου αν θα πέσουν ή όχι....

Μόνο ο χρόνος θα δείξει..... Μόνο αυτό το μικροσκοπικό ρολογάκι μπορεί και αλλάζει τις ζωές των ανθρώπων. Για εσάς, ήταν ζήτημα χρόνου να χάσετε τη ζωή σας. Για εμάς, είναι ζήτημα χρόνου να κερδίσουμε ξανά τη δική μας.....

Ηλέκτρα Ντάκου (Γ3)

Στέκομαι εδώ, κόσμος, χαμός, συνθήματα, φωνές, τραγούδια, απειλές. Στέκονται εκεί μπροστά μας. Μαύρα σίδερα μας χωρίζουν. Είναι οπλισμένοι είναι έτοιμοι, θα μπουν, θα μπουν. Όλα τελειώνουν εδώ. Τραγουδώ μαζί με τους άλλους, για την Ελλάδα, για την δημοκρατία, για την παιδεία. Ο εθνικός μας ύμνος ακούγεται. Δεν διστάζουν μα ούτε και εγώ. Είμαι εδώ τρέμω, ακούω τους τελευταίους χτύπους της καρδιάς μου. Σκέπτομαι τους άλλους, σκέπτομαι τους επόμενους που έρχονται να συνεχίσουν τον αγώνα μου. Σε λίγο θα πεθάνω για να έχουν οι επόμενες γενιές αυτά που στερήθηκα εγώ. Ένας δυνατός κρότος με διακόπτει. Ο Νίκος, ο Σάκης, ο Καραγεωργίου ο Γιώργος, ο Μιχάλης ο Μυρογιάννης που σπούδαζε πολιτικός μηχανικός. Όλοι ακίνητοι με μάτια ανοιχτά και ρούχα ματωμένα, οι φωνές τους ακούγονται ακόμα μέσα στο κεφάλι μου. Όχι, Όχι ο Διομήδης, Θυμάμαι τον αστυνόμο που του είχε πει “Κομνηνέ, θα το φας το κεφάλι σου με τα μυαλά που κουβαλάς”. Πόσο δίκιο είχε, όποιος κουβαλάει μυαλά στην εποχή μου, τρώει το κεφάλι του. Φωτιές, φωτιές και αίμα, φίλοι μου, φίλοι μου χάθηκαν όλοι και η Βασιλική η Μπεκιάρη με τα φωτεινά μάτια και τα μακριά μαλλιά. Κλειστά είναι πια τα μάτια και ματωμένα τα μαλλιά. Γιατί τόσο αίμα; γιατί; Στο σώμα μου, παντού, το δικό μου και το δικό τους αίμα χύνεται για εσάς, μην το αφήσετε να κυλήσει άσκοπα. Πέφτω μα δεν χάνομαι ξαναγεννιέμαι μέσα από τις ιδέες μου. Τρεις λέξεις κατακλύζουν το μυαλό μου Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία. Πέφτω μην με αφήσετε να χαθώ, χάνομαι μην με αφήσετε να πέσω. Σας κοιτώ. Εσείς με σπρώχνετε, εμένα και τις ιδέες μου. Έπεσα... “Ψωμί, Παιδεία, Ελευθερία”.....

Κυπριωτάκη Αναστασία (Γ3)

Η γιορτή ήταν πάρα πολύ συγκινητική. Οι αφηγήσεις από τα γεγονότα της εποχής συγκλονιστικές. Το νόημα της επετείου πολύ επίκαιρο. Ακούσαμε όμορφα τραγούδια και οι φωνές των παιδιών ήταν πολύ γλυκές . Το θεατρικό

ήταν πολύ παραστατικό, ο στολισμός της αίθουσας λιτός και σοβαρός όπως αρμόζει στη μνήμη των θυμάτων.

Όλες οι μαθήτριες θέλουμε να ευχαριστήσουμε τους υπεύθυνους καθηγητές γι' αυτή τη γιορτή, τα παιδιά που πήραν μέρος και βέβαια το κοινό που βοήθησε στην ομαλή συντέλεσή της. Αλλά ακόμα πιο πολύ πρέπει να τιμήσουμε τους ανθρώπους που πέθαναν για να έχουμε δημοκρατία στη χώρα μας...

Χριστίνα Κούκουρα (A4)